

που και της επί μακρόν χρόνον παραμενούσης ἐρυθρότητος της βινός. Τότε δὲ και ἡ δικαιοσύνη τῶν καθηγητῶν ἀμείβει τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ και ἡ σχολὴ ἐξάγει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς κοινωνίας ἀνθρώπων μέλλοντα νὰ ζήση διὰ τῆς ἰδίας μετὰ κόπου και ἰδρωτός κτηθείσης ἀξίας και ἀληθοῦς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος.

Ἄλλα πλὴν τοῦ εὐθύμου τούτου και ζωηροῦ σπουδαστοῦ ὑπάρχουσι και διάφοροι ἄλλοι υἱοὶ τῶν Μουσῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἔμειναν μέχρι τοῦ μεσονυκτιοῦ ἔχοντες ποτῆριον εἰς τὰς χεῖρας, οὔτε παρεμύθησαν εἰς συμπόσιον συναδέλφων, οὔτε ἐμεδίασαν πρὸς κοράσιον, οὔτε ἔλλειψαν ἀπὸ παραδόσεις, ἀλλ' οἵτινες νύκτωρ και μεθ' ἡμέραν ἀπ' ἀρχῆς τῶν σπουδῶν τῶν προσκολλῶνται ὡς ψῶρα ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν βιβλίων. Τί συμβαίνει περὶ αὐτοὺς, τί συνδέει τὴν ἐπιστήμην μετὰ τὸν πρακτικὸν βίον δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς κύκλους τῶν σπουδῶν αὐτῶν, μόνον δὲ τὰ μακρὰν κατὰ χρόνον και χρόνον τῆς ἐπιστήμης ζητήματα, τὰ ἐνίοτε ἀχρηστά και ἄνευ ἀξίας γίνονται ἀντικείμενα τῶν σπουδῶν τῶν. Οὕτω τοιοῦτοι σπουδασταὶ γνωρίζουσι π. χ. κάλλιστα ἐκάστην ἀτραπὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος και Ῥώμης, παντελῶς δὲ ἀγνοοῦσι ποῦ κεῖται ἡ ἀγορὰ τῶν λαχάνων ἐν Βυρσοβούργῳ. Ἐνίοτε δὲ οἱ τοιοῦτοι κύριοι, εὐτυχῶς ὀλίγοι, ἐπιδίδονται και εἰς λίαν ἐπιτυχεῖς και πολλὰ εἰς τὸ μέλλον ὑποσχόμενας ἐρεῦνας. Τοιοῦτός τις π. χ. φιλόλογος ἐρευνᾷ ποῖαν διάλεκτον ὠμίλου οἱ ἐν Ὀλύμπῳ «παρ' Ζεὶ Χρυσῷ ἐν Ῥαπέτιῳ κατήμενοι τεῖον», ὁ χημικὸς ζητεῖ νὰ ὀρίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ οἴνου πνεύματος, δι' οὗ δεινῶς ἐμεθύσθη ὁ Νῶε, ὁ δὲ ἰατρὸς ἐπεξεργάζεται τὸ ἐνδιαφέρον ζήτημα ἂν ἐκ τῶν 23 δι' ἐγχειριδίου τραυμάτων τοῦ Καίσαρος τὸ πρῶτον ἦτο θανατηφόρον.

Τοιοῦτοι σπουδασταὶ ἀδιαφοροῦσι και διὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν, φέρουσι πάντοτε παμπάλαιον τινα κονιορτῶδη πῖλον και ἔχουσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κυκνάς διόπτρας, διότι ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐπιθεῖς εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου δυσκόλως ἀνέχεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καὶ οἱ τρόποι τῶν δὲ εἶνε τραχεῖς και σκαλιοὶ και ἀνεπιτήδευτοι, ὑπὸ πᾶσαν δὲ ἐποψίαν τοιοῦτοι νέοι παριστῶσι πλήρες ἐλπίδων ἔμβρον Γερμανοῦ σχολαστικοῦ λογιστάτου.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων δειγμάτων τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν ὑπάρχουσι και πολλοὶ κατέχοντες τὴν χρυσὴν μέσσην κλίμακα. ἀληθεῖς υἱοὶ τῶν Μουσῶν, γνωρίζοντες νὰ συνδυάζωσι τὸ εὐάρεστον και τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, μὴ ἀμελοῦντες τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν διαχύσεων και τῶν ἀταξιῶν τῆς ἀκαδημαϊκῆς ζωῆς, ἀκούοντες και τὰς παραδόσεις και ἐπεξεργαζόμενοι καρποφῶρως τὰ ἀκουσθέντα.

* *

Τοιοῦτος εἶνε ὁ Γερμανὸς φοιτητὴς κατὰ τὰς κυριώτερας αὐτοῦ ἀπόψεις. Ἐνταῦθα ἴσως ἤθελες ἀναγνώστὰ μου, και προσήκην ἐν εἴδει παραρτήματος μετ' ἐπιγραφὴν « τί εἶνε ὁ Ἕλληνας σπουδαστὴς ἐν Γερμανίᾳ ». Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τῆς στιγμῆς ταύτης τί παθοῦσα ἡ γραφὴ ἀνθίσταται εἰς τὴν σὴν θέλησιν και τί παθῶν καὶ γὰρ αὐτὸς φωνῶ ἐκ βάθους καρδίας: «Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου και θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖρά μου».

Heidingsfeld. 16 Νοεμβρίου 1882.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μεταξὺ δύο φυλάκων.

Ἄ οἷς. — Μὰ, ἀδελφὲ, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πλεῖον μὲ αὐτοὺς τοὺς ξένους. Κάθε ἡμέρα και νέοι ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ πρέπει νὰ στέκωμαι εἰς τὸ πόδι γιὰ αὐτούς;

Ἄ ἄλλος. — Βεῖ ἔρχονται, καυμένε, νὰ ἰδοῦνε τὰ μνημεῖά μας!

Ἄ πρῶτος. Μπὰ! και γιὰ αὐτοὺς τὰ κτίσαν τὰ μνημεῖά μας ἢ γιὰ ἡμᾶς; . .

* *

Ἄ Κ* ἐνυμφεῖται νεάνιδα μικροκαμωμένην ἀλλὰ χαριστάτην.

— Ὁμολογῶ, ἔλεγε πρὸς φίλον του, ὅτι δὲν ἔχει σῶμα μέγανον εἶνε, βλέπεις, πλασμένη ἀπὸ ὕλην τόσῳ πολύτιμον, ὥστε αὐτὴ ἡ φύσις δὲν εἶχε νὰ δώσῃ περισσοτέραν.

* *

Σκηνὴ μεταξὺ ἀνδρογύνου:

— Κατηραμένη ἡ ἡμέρα πού σ' ἐπῆρα! φωνάζει ὁ σύζυγος πρὸς τὸ γλυκὺ ἡμισύ του.

— Γιατί, καυμένε, ἀποκρίνεται ἡσύχως ἡ κυρία, νὰ τὴν καταράσαι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην; αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ μόνη εὐτυχεμένη ἀπ' ὅσας ἐζήσαμεν μαζί!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ μυστικότης εἶνε ἡ ψυχὴ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων.

Ἡ ἀξία τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου διαλάμπει περισσότερο ἔτι ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ὡς ἡ φλόξ τοῦ δαυλοῦ ἐξανάπτει ὅταν ἀνατρέψωμεν αὐτόν.

Γνώμη περὶ τῶν φυλάκων:

Οἱ μικροὶ κώδωνες σημαίνουσι συχνότερον τῶν μεγάλων.